

"Jako ženu mě příběhy veteránek velmi zasáhly"

Rozhovor s Alenou Flimelovou

Nedávno napsala spolu s historikem a archivářem Romanem Štérem novou knihu o ženách v armádě. Jméno mladé historičky Mgr. Aleny Flimelové, PhDr., budeme registrovat čím dál častěji. Usuzuji alespoň podle toho, co mi prozradila o svém profesním zájmu a svých plánech.

Paní Flimelová, naši čtenáři budou znát vaše jméno především ve spojení s nově vydanou knihou o odstřelovačkách Ljalkové a Biněvské. Můžete se představit více?

Od gymnaziálních let mne zajímaly dějiny druhoválečného odboje, především toho na východní frontě. Velmi mne v četbě a podpoře tohoto zájmu podporoval můj táta. Proto jsem vystudovala v Brně historii (v kombinaci s novořečtinou, ze které občas tlumočím a překládám) a nakonec jsem absolvovala i doktorské studium. Nyní jsem redaktorkou ve vojensko-historickém periodiku Válka REVUE.

Jste také spoluautorka knihy "Ve stínu mužů" o ženách ve východní armádě, která brzy vyjde. Jsou ženy v armádě vaše stěžejní téma a proč?

Zájem o odboj se mnou rostl a přibližně od roku 2004 jsem se začala zajímat více o problematiku žen v čs. vojsku v SSSR, které jsem stále věrna. Hodně mi v této profilaci pomohli úžasní lidé, kteří se pohybovali (a někteří ještě pohybují) kolem mne - vysokoškolský pedagog Libor Vykoupil, brněnský „písmák“ Vlastimil Schildberger, brněnský historik Jan Břečka a paní Klusáková-Svobodová. Jako ženu mne příběhy veteránek velmi zasáhly a dojímalý; fascinovala mne jejich odvaha, silný vlastenecký cit a ochota snášet veškeré nepohodlí. Chtěla jsem pochopit jejich vnitřní svět a mentální nastavení – jak je možné, že se mnohé dobrovolně vzdaly svého života v týlu (pokud pomineme Rusínky, pro které byl příchod do vojska vysvobozením) a odešly na frontu. Tyto dámy jsou pro mne svým způsobem vzory a inspirací.

Co vás nejvíc potěšilo, když jste pracovala na právě vydané knize "Marie Ljalková a Vanda Biněvská - Československé legendy s odstřelovačskou puškou"?

Předně nás oba s Romanem Štérem velmi potěšilo, že nás historička Daša

Nová kniha

**Marie Ljalková
a Vanda Biněvská -**

**Československé
legendy
s odstřelovačskou
puškou**

**V 1. československém
armádním sboru bylo na 900
žen v uniformách. Tyto dvě
dámy byly jediné, které
bojovaly se zbraní v ruce.
Za svoji odvahu získaly
Řád bílého lva vojenské
skupiny.**

Autoři: Alena Flimelová,
Roman Štér

Objednávky na e-mailu:
ekonom.scvp@seznam.cz

Cena: 247+poštovné

Z regionů ...

Region Žatec oznamuje, že kancelář ČSBS a SČVP v Tolstého ulici v Žatci je z důvodu protiepidemických opatření od 22. března do konce dubna 2021 uzavřena. Předpokládáme otevření po naočkování v květnu.

Pokud budete mít zájem o publikace, ověřte si otevření v květnu vždy v pondělí od 10 do 12 hodin na tel. 415 710 734. Podmínkou vstupu do budovy je platný negativní test nebo potvrzení o očkování. Kdo nemá uhrazen členský příspěvek ve výši 250 Kč na rok 2021, ať jej uhradí na účet 247654268 / 300. Jedná se o účet regionu Žatec. Do zprávy uveďte jméno a příjmení člena. Úhradu za vás mohou provést vaši příbuzní, pokud nemáte vlastní účet. Příspěvky na tisk můžete posílat přímo na účet CV SČVP Praha 252001907 / 0300. Do zprávy uveďte jméno, příjmení a region, kde jste zařazeni.

Přejeme všem hodně zdraví a brzy návrat k normálnímu životu.

Výbor regionu Brno srdečně zve všechny své členy, krajany a přátele na jarní setkání v novém termínu a to dne 14. 5. 2021 od 13 hodin. Setkání se koná v Komunitním centru pro válečné veterány, Dobrovského 27c, Brno Královo pole.

Výbor regionu Podbořany děkuje všem, kteří poukázali platbu za známku na rok 2021 na bankovní účet. V době, kdy nejsou žádoucí osobní kontakty, je to nejrychlejší a nejméně rizikový způsob výběru příspěvků. Znamku těmto členům předáme dodatečně.

Alena Flimelová při uvedení knihy.

Martinková oslovila, doporučila vedoucímu projektu a za nás oba se zaručila. A potom při práci na publikaci nás s kolegou potěšilo, že jsme dokázali vyvrátit některé mýty, jež o těchto dvou dámách dosud kolují. Zvláště paní Maruška Ljalková, jakkoli to byla neskutečně silná a inspirativní dáma s velmi těžkým osudem, na kterou vzpomínám s velkou úctou, si některé věci trochu přibarvovala. Jenže pokud se člověk neponoří do archivů a nehledá výpovědi jiných pamětníků, nemá prakticky šanci v jejím vyprávění najít zkreslení. Naopak nás zarmoutilo, že jsme už neměli možnost setkat se s Vandou Biněvskou-Liskovou. Každý příběh se píše lépe, když dotyčného znáte osobně.

Není úplně běžné, že se na knize podílí dva autoři. Vy jste už podruhé ve spolupráci s historikem a archivářem Romanem Štérem. Jak ke spolupráci došlo a jak spolupráce probíhá?

Ke spolupráci jsme tak nějak dospěli časem. Známe se řadu let a známe vzájemně témata našeho zájmu. Blíže jsme začali spolupracovat, když jsem připravovala pro Národní archiv edici deníku Jiřiny Kopoldové-Švermové a Roman Štěr mi - coby archivář a historik - text lektoroval. Již tehdy jsem pochopila, že má neskutečné znalosti a ohromný potenciál. A proto, když jsem začala uvažovat o vydání své disertace, poprosila jsem jej o spolupráci. Roman na nabídku naštěstí kývl a od té doby publikujeme spolu. Velmi si ho vážím v mnoha směrech. Je to jeden z největších profesionálů, s jakými jsem se kdy setkala, přistupuje k veškeré práci s nesmírnou poctivostí a vážností - ať se jedná o článek do populárně naučného článku, nebo práci na knize. Každý máme trochu jiné vzdělání a jiný pohled na věc a tak přistupujeme k daným otázkám trochu odlišně; vzájemná diskuze je velmi obohacující, což nás posouvá. Pracujeme teď spolu už na druhé publikaci a musím říci, že si již nedovedu představit, že bych nadále psala bez něho. Spolupráce je jedním slovem perfektní a jsem opravdu hrdá, že mohu spolupracovat s člověkem jeho formátu.

Jaké nové knihy a výzkumy chystáte?

S Romanem nyní pracujeme na edici poválečných vzpomínek Věry Tiché pro Národní archiv. Ještě udržujeme kontakt s dalším výtečným badatelem v oblasti čs. jednotek v SSSR – Milanem Kopeckým, s nímž se nám také krystalizuje jeden menší projekt. Nápadů bychom měli dost, ale času se nedostává.

Připravila: E. Langpaulová, foto: archiv A. Flimelové a R. Štéra

Setkání v Suchdole nad Odrou

Minulý rok 2020 setkávání lidí moc nepřál a já doufám, že ten letošní bude v tomto ohledu příznivější. Proto jsme v Moravskoslezském regionu odvážně naplánovali tradiční setkání volyňáků a jejich přátel a příznivců, které se vloni nekonalo. Setkání by mělo být 4. 9. 2021. Pokud to epidemiologická situace neumožní, stanovíme další termín. Proto vás žádám, abyste si konání setkání ověřili a přihlásili se na něj do 15.8.2021, abychom se na vás mohli svědomitě připravit. Nejjednodušší to bude přímo u mě na telefonu 724 100 125 nebo u svého důvěrníka (členové SČVP MS kraje). Věřím, že tentokrát to vyjde a všichni se společně dobře pobavíme.

Text: D. Dohnálková

Dvakrát z regionů

Redakce Zpravodaje pravidelně zpovídá představitele jednotlivých regionů. Ptáme se na tři otázky:

1. Řekněte pár slov o sobě - jakou máte profesi, koníčky a kdy jste se začali zajímat o volyňské Čechy?
2. Odkdy jste ve vedení regionů a s jakým předsevzetím jste do něj vstoupili?
3. Na co jste nejvíce hrdí v práci pro spolek a jaké máte s regionem plány do budoucna?

1. Už 30 let pracuji v "obchodě". Zpočátku, jako správný občan Fulneku, v ROMO na prodejním oddělení, pak jsem do roku 2016 prodávala spotřebiče pro vybavení kuchyní a nyní již pátým rokem prodávám nemovitosti. Mou největší zálibou je asi cestování. Ráda poznávám cizí země a kultury. Také velice ráda čtu, chodím do divadla a do kina. Mám už čtyři vnoučata a páté přibude v červenci, a tak se snažím trávit čas s rodinou. Koníčkem je mi i moje práce, líbí se mi setkávat se s lidmi a pomáhat jim při plnění jejich snů. Maminka se narodila ve Velkém Špakově na Volyni a babička s dědečkem často na tuto zemi vzpomínali. Jako dítě jsem se o to moc nezajímala, ale můj starší syn zájem měl, jel s mojí maminkou na Ukrajinu a obnovil vztahy s rodinou, která dosud žije v Rovně. Já jsem se pak přes spolužačku Lidušku Kopeckou dostala do SČVP a na sraz do Suchdola nad Odrou. Tam jsem se po vystoupení Jardy Báci rozhodla pro cestu "ke kořenům", tedy na Ukrajinu, a už mě to pohltilo.

2. Na zájezd na Ukrajinu jsem jela v červenci 2019. Jsem takový typ, co nedokáže spořádaně "sedět vzadu", jsem zvyklá organizovat. To asi vycítila minulá předsedkyně regionu Zdeňka Novotná a nabídla mi členství v užším vedení regionu a ve druhé polovině roku 2020 oznámila, že z vedení regionu odchází a navrhla mě jako svého nástupce. Chtěla bych tady být pro naše členy, pro lidi... jsou úžasní. Telefonujeme si, s některými jsem měla možnost setkat se i osobně a vždycky to je pro mě zážitek. Ve sdružení jsou oba mí synové a dokonce i 7letá vnučka. Budu se snažit o další rozšíření členské základny, hlavně o mladé, kteří, mám pocit, se o minulost a své předky zajímají stále více.

3. Jsem hrdá na to, že mě naši členové přijali "za svou", přestože jsem ve spolku teprve krátce. Vážím si jejich důvěry a ochoty spolupracovat. Chtěla bych, abychom se co nejvíce setkávali. Internet je sice hezká věc, ale osobní kontakt nenahradí, a naši členové jsou většinou dříve narození a setkání preferují. Dále spolupracuji na natáčení medailonků v rámci Volyňský kořenů. Uvědomuji si, jak je to pro další generace důležité. Na všechny, které tento projekt zachytí, budou mít nejen jejich rodiny krásnou vzpomínku. V neposlední řadě chci pomoci rozšíření členské základny spolku o mladou generaci, protože jen tak zachováme jeho pokračování. Naši rodiče a prarodiče už svou práci pro spolek odvedli a teď je řada na nás a našich dětech. Bylo by škoda přerušit vazby s minulostí, protože je velice zajímavá a má nám co říct i v dnešní době.

1. Pocházím ze Sofievky a z Volyně jsem se s rodiči přistěhoval v roce 1947, kdy mi byly dva roky. Takřka od začátku žijeme na Broumovsku. Vyučil jsem se strojním zámečnickem a po vojně jsem začal pracovat ve Strojtexu v Meziměstí. Následně jsem až do důchodu dělal to, co mě už od dětství velice bavilo - byl jsem profesionálním hasičem. Od šesti let jsem chodil do hasičského kroužku a pro tuhle profesi jsem měl opravdu nadšení. Vykonával jsem funkci strojník technik. O volyňské Čechy jsem se zajímal už od brzkého mládí. V roce 1955 jsem se znovu "podíval" na Volyň, kde zůstala matčina rodina včetně mojí babičky a mého dědečka. Od té doby jsem Volyň navštěvoval pravidelně i s mojí rodinou. Při těchto návštěvách jsme téměř vždy navštívili Český Malín.

2. Ve vedení regionu Broumov jsem od roku 2012, kdy jsem vystřídal svého kamaráda Jiřího Pokorného. Chtěl bych mu tímto za jeho obětavou práci poděkovat. Zpočátku jsem si myslel, že se mi podaří zvětšit členskou základnu, ale to se mi povedlo jen částečně. Přibýlo sice dvanáct nových členů, ale zatím nepřibývají noví členové z mladší generace.

3. Osobně si myslím, že se mi daří pro sdružení dělat alespoň to, co je v mých silách. Každoročně se setkáváme 8. května a 28. října u pomníku obětí první a druhé světové války. Pravidelně se také setkáváme u pomníku naší spisovatelky Marie Stryjové. Každý rok se také sejdeme u příležitosti Dne válečných veteránů u pomníku našeho válečného veterána a krajana Václava Ledviny. Zúčastňujeme se také akcí ČSBS, protože v tomto spolku je zapojena asi polovina našich členů. A moje plány? Pokud mi zdraví dovolí, budu se snažit rozšířit náš spolek o mladé lidi.

**Dagmar
Dohnálková
Morava-Slezsko**

e-mail:

dohnalkova.d@seznam.cz

Tel.: 724 100 125

**Alexandr Stejskal
Broumov**

e-mail:

sasastejskal1@

seznam.cz

Tel.: 739 637 400

Chystá se kniha "Na pozvání cara..."

Začátkem června 2021 vyjde nová kniha z pera historičky Mgr. Dagmar Martinkové, pod názvem "NA POZVÁNÍ CARA...". Kniha na dvě stě padesátí stranách mapuje příběh volyňských Čechů na ruské, polské, sovětské a ukrajinské Volyni. Cílem knihy je popsat zásadní období v životě vol. Čechů a významné historické okamžiky na základě osobních vzpomínek a výpovědí, zápisů v kronikách, novinových článků v kontextu archivních dokumentů a historické literatury. Zachycuje životní osudy volyňských osobností, legionářů, příslušníků zahraničních armád atd. Kniha má bohatý dokumentační a fotografický aparát, je výsledkem dlouholeté badatelské práce historičky a naší předsedkyně spolku Mgr. Dagmar Martinkové.

Kniha vyjde pod hlavičkou našeho spolku SČVP a tisk provede tiskárna potomků volyňských Čechů, která tiskne i náš Zpravodaj. Řada volyňských se již podílela na vzniku knihy. Třeba poskytnutím fotografií, vzpomínek a také dobrou radou.

I vy všichni čtenáři Zpravodaje a další přátelé se můžete zapojit a pomoci přivést knihu na světlo a k Vám do Vaší knihovny. Jak?

1. Pošlete na účet spolku číslo: 252001907/0300 pod VS: 310531 částku vyšší než 510 Kč a do poznámky uveďte Vaše jméno. **V knize na straně poděkování bude uvedeno Vaše jméno, po vytištění knihy obdržíte jednu knihu s věnováním autorky a jednu knihu navíc zdarma.** (Tato nabídka platí do **30. 4. 2021**, kdy musí být platba na účtu spolku).

2. Pošlete na účet spolku číslo: 252001907/0300 pod VS: 310531 částku 300 Kč a do poznámky uveďte Vaše jméno. **Knihu obdržíte s věnováním autorky a bez poštovného.** (Tato nabídka platí jako předplatné do **31. 5. 2021**, kdy musí být platba na účtu spolku)

Od 1. 6. 2021 bude kniha v prodeji za cenu 359 Kč + 85 Kč poštovné a balné!

S každou Vaší platbou je potřeba zaslat Vaší objednávku s adresou na e-mail: ekonom.scvp@seznam.cz. Zahájení rozesílání a distribuce bude od 7. 6. 2021.

"Čítanka" u krajanů

Žitomyrský spolek volyňských Čechů vyjadřuje velké poděkování paní Dagmar Martinkové, autorce a editorce Čítanky (nejen) pro volyňské Čechy, která zařídila dopravu dvaceti kusů čítanek krajauskému spolku.

Dvojjazyčnou bilingvní čítanku o volyňských Češích se zrcadlovými texty si naši krajané velmi oblíbili a děti čtou texty jako doplňkovou četbu při nedělní výuce.

Čtení o etnických Češích a jejich potomcích je velmi přínosné pro uchování vzpomínek a zachování povědomí o historii volyňských.

Text a foto: Eva Řezníčková, učitelka češtiny v Žitomyru

Tábor potomků volyňských Čechů 2021

V letošním roce opět připravujeme již čtvrtý tábor pro potomky volyňských Čechů a jejich přátele. Poprvé se tábor bude konat na Moravě, v regionu Šumperk – v Mladoňově u Nového Malína. Tábor bude umístěn v areálu školy v přírodě, v krásně rekonstruované budově staré školy se čtyř až šestilůžkovými pokoji. V areálu budeme mít k dispozici hřiště, pergolu a ohniště. V budově je jídelna, kde bude podávána celodenní strava a také velká učebna pro případy špatného počasí. V programu tábora jsou sportovní soutěže, volyňská olympiáda všestrannosti, výtvarné aktivity, vaření volyňských dobrot, vycházky do okolí, hry s historií, celodenní výlet po zajímavostech regionu a další. Těšíme se na další mladé potomky, vaše vnoučata a pravnoučata!

Mladé účastníky prosím přihlašujte na e-mail: volynsti.cesi@gmail.com nejpozději do 30. května 2021. Až vám bude potvrzeno volné místo, obratem musí být vyplněna přihláška (kterou zašleme) a uhrazena záloha 1500 Kč na účet spolku 252001907/0300 (v případě řádného a včasného odhlášení ze závažných důvodů, nebo z důvodů nějakých dalších pandemických opatření bude záloha vrácena). Celková cena tábora je 3300 Kč. V ceně je celodenní strava, ubytování v pokojích, výlety a další tábornické potřeby.

Za tým organizátorů Dagmar Martinková

Výstava "Cestou 1. československého armádního sboru"

Výstava "CESTOU 1. ČESKOSLOVENSKÉHO ARMÁDNÍHO SBORU" je na světě. Byla řešena netradičně, což byl i účel výstavy, aby oslovila co nejvíce návštěvníků, a zejména školáky a studenty, neboť téma výstavy není u dnešní nejmladší generace dostatečně známé. Na výstavě nejen, že jsou zobrazena historická fakta, ale je možné si je i místopisně "uvědomit" díky názorné mapě. Na podkladě mapy Evropy je umístěno padesát malých panelů popisujících jednotlivé bojové operace a válečné události, doplněné medailonky a fotografiemi. Výstava vznikala s počáteční podporou Ministerstva obrany ČR, autorkou výstavy je Mgr. Dagmar Martinková a texty lektoroval Mgr. Tomáš Jakl z Vojenského historického ústavu. Následně se podařilo získat další podporovatele výstavy, kteří jsou uvedeni níže.

Základní prvky výstavy jsou vyrobeny. Nyní ještě pracujeme na doprovodném programu, tedy pracovních a metodických listech pro školy, dokumentárním videu apod. Je stále možné na výstavu přispět, a to zejména na připravované doplňky. Nyní již čekáme jen na to, kdy se zmírní vládní opatření a bude možnost vystavovat. Předběžně má výstava v plánu pobýt v květnu v Muzeu v Bohdalicích (na Vyškovsku), v červnu/ červenci v Novém Malíně a další rozjednané místo máme v Ostravě, kde by měla být v říjnu.

Chtěla bych velmi poděkovat všem dárcům, kteří se rozhodli finančně podpořit vznik výstavy. Bez těchto dobrovolných darů a dotací by nemohla vzniknout! Velmi si Vaší podpory ceníme, díky!

Text a foto: Dagmar Martinková, předsedkyně SČVP

Děkujeme těmto dárcům z řad jednotlivců a institucí:

Ministerstvo obrany - dotace 40 000,00 Kč, Svazek obcí Podbořansko - 10 000,00 Kč, Kordulíková Marcela - 5 000,00 Kč, B R A V O Loštice spol. s r.o. - 10 000,00 Kč, Kulík Jiří - 20 000,00 Kč, Město Uničov - 10 000,00 Kč, Obec Liběšice - 10 000,00 Kč, Praha 6 - 10 000,00 Kč, Oertlová Jolana - 2 000,00 Kč, Dlouhý Jiří - 500,00 Kč, Beneš Václav - 1 000,00 Kč, Ludvíková Věra - 1 000,00 Kč, Sacharčuk s.r.o. - 1 000,00 Kč, Chejnovská Natálie - 1 000,00 Kč, Minařík Milan - 500,00 Kč, Matys Zdeněk - 1 000,00 Kč, Macáková Danuše - 1 000,00 Kč, Kelnerová Antonie - 350,00 Kč, Poláková Vlasta 500,00 Kč, Lhoták Vítězslav - 450,00 Kč, Chaloupková Jitka - 500,00 Kč, Vágnerová Marta - 1 000,00 Kč, Nováková Soňa - 1 000,00 Kč, Fojtů Jiřina - 1 000,00 Kč, Plchová Anna - 500,00 Kč, Holečková Alena - 500,00 Kč, Martinková Dagmar - 500,00 Kč, Hendrych Jiří - 1 000,00 Kč, Glučová Hana - 800,00 Kč, Černá Antonie - 200,00 Kč, Nepivodová Olga - 2 000,00 Kč, Hlaváčková Anna - 2 000,00 Kč, Henemanová Eva - 300,00 Kč

76.výročí Ostravsko-opavské operace

Den 30. dubna připadá na výročí Ostravsko-opavské operace, na které se významnou měrou podíleli volyňští Češi. Nad připomínkou 76. výročí této bojové akce visí otazník. O tom, zda bude probíhat pietní akt tak, jak jsme zvyklí, se rozhodne až před termínem, kdy bude jasné, co hygienické podmínky umožní. Kancelář primátora sdělila, že pokud pandemie nedovolí hromadné akce, proběhne připomínka jako loni, kdy byla původně v plánu oslava s účastí desítek historických vozidel, letadel a tanků a stovek vojáků v dobových uniformách ... Tedy budou vytaženy vlajky, zapáleny ohně a lidé budou moci klást věnce a kytice individuálně během celého dne.

Výstava v Žatci

Výstava Volyňští Češi po roce 1945 v Žatci podle dostupné informace končí 27. června. Vedení však uvažuje, že ji opět prodlouží. Vše záleží na tom, odkdy budou muzea znovu otevřena. Pokud se budete chtít informovat o možnosti shlédnutí, můžete volat kancelář Muzea K. A. Polánka tel.: 608 200 697. Na odkazu níže je dostupná virtuální prohlídka.

<https://www.muzeumzatec.cz/kalendar-volynsti-cesi-po-roce-1945-v-zatci.html>

Domů přes Duklu a Ostravu

Generálporučík Mikuláš Končický

V loňském roce jsme si připomínali 75 let od konce války. Zároveň to bylo pět let od odchodu jednoho z našich válečných hrdinů – Svobodovců generálporučíka Mikuláše Končického. Připomeňme si, jaký byl život a „boj“ tohoto válečného veterána.

Mikuláš Končický se narodil 1. 1. 1925 v obci Trostanec okr. Dubno. Rodiče byli smíšené národnosti, otec byl Čech, matka Ukrajinka. Ani této rodině se nevyhnulo složité rozhodování o příslušnost k církvi. Za cara rodina Končických přešla k pravoslaví, ale jakmile se správy této části Volyně chopila Polská strana, snažila se převést k římskokatolickému náboženství co nejvíce obyvatel Volyně. Rodina Končických však bazírovala hlavně na výchově v duchu českých tradic a celá rodina dávala najevo pouto ke své staré vlasti. Svědčí o tom i to, jak silně Mikuláše zasáhlo přijetí tehdejšího diktátu z Mnichova, které znamenalo okleštění Československé republiky. I to byl možná impulz k pozdějšímu narukování do československé armády. Mikuláš Končický po vystudování ukrajinského deseti-letého gymnázia následoval svého otce a stal se jako on učitelem. Učil na ukrajinské základní škole, kde byl pod neustálým dohledem banderovců, jestli se k ukrajinským dětem chová dobře. Poté přišla druhá světová válka... Po útoku Německa na SSSR byla Volyňská oblast okupována německou armádou,

byla to snad nejtěžší doba pro volyňské Čechy. Bylo všeobecně známo, že banderovští teroristé přepadávali většinu usedlostí a vesnic, českých nevyjímaje, kde kradli jídlo, úrodu a vše, co by se jim mohlo hodit. Nešťítli se ani vražd.

Z učitele voják

Když se misky vah ve válce pohnuly ve prospěch SSSR a na Volyň přišla v prosinci 1943 Rudá armáda, museli volyňští Češi včetně Mikuláše Končického pracovat na budování zákopu pro sovětskou armádu. Dokonce se musela celá rodina Mikuláše schovávat do konce roku v kostele, jelikož jejich dům byl přímo na ráně nepřátelských dělostřelců. Poté celá rodina odešla do Českého Straklova, kde jim pomohli přátelé přečkat složité období. V březnu 1944 se volyňští dozvěděli, že probíhá nábor do československých jednotek, kterým velel plukovník Ludvík Svoboda. Vlastenecky založení Končičtí se rozhodli narukovat. Tehdy devatenáctiletý Mikuláš Končický spolu se svým otcem šel do 50 km vzdálené obce Rovno, kde se přihlásili k čs. jednotkám. Mikuláš byl přijat k tankovým jednotkám. Jak později přiznal, moc ho to potěšilo, a odváděl ho pozdější generál Tesařík. Výcvik prodělal na středním tanku T-34/76. První bojový křest zažil mladý vojáku vesnice Troganowa, dokonce byl jeho tank zasažen. Prošel si krutými bojišti jako Dukla, Jaslo a účastnil se osvobození Slovenska.

Nebezpečí u Ostravy

Účastnil se i Ostravsko-opavské operace, během které se tank pana Mikuláše dostal do boje se dvěma německými středními tanky Panther. O této příhodě často mluvil. „Bylo rozhodnuto, že se pokusíme o noční útok na Bolatice. Ve tři ráno jsme úvozovou cestou přes les provedli obchvat zprava a vytlačili nepřítele do dalšího obranného postavení. Ráno pro nás ale nebylo nejlepší. Přišli jsme totiž o pět tanků,“ vzpomíná veterán. To ráno stál v rojnici se svým strojem na levém křídle. Po rozednění viděli na otevřeném poli německou pěchotu, jak se zahrabává do země. „Bylo to z jejich strany dost zoufalé a připadalo mi to, jako když jsme doma po sklizni sváželi mandely z polí a pod tím posledním bylo vždycky plno myší. A když se zvedl, tak ony tak překvapeně pobíhaly. A podobné to bylo i s těmi Němci,“ vyprávěl pamětník. Upozornil na to střelce a sám sledoval předpolí v dálce. „Asi tak tisíc dvě stě metrů před námi jsem viděl dvě takové podezřelé hromádky. Vypadalo to jako mrva, která se na jaře vozí v kupkách na pole. Ukázal jsem střelci a zadal mu palebné prvky. Nabíječ nabil kanon protitankovou střelou a řidiči jsem pak dal pokyn, aby zařadil zpátečku, která se u tanku dávala hodně obtížně. Na můj povel měl střelec vystřelit na kupky a řidič sjet za terénní vlnu. Pokračovali jsme v palbě na pěchotu, když tu se jedna hromádka pohnula a objevil se tank. Byl to jen okamžik. Střelec vystřelil, tank sjel zpátky, chvíli se nic nedělo a pak se objevil dým. Za chvíli se vyhoupla druhá kupka, opět jsme po ní vystřelili, ale asi jsme se netrefili. Okamžitě jsme totiž dostali ránu do věže, zrovna na mé straně. Tank našťěstí vydržel, ale v pancíři nám to vylouplo rýhu tak půl ráže hlubokou. Druhá rána by už byla osudná, ale řidič okamžitě sjel za terénní vlnu, a tak šla vysoko nad námi. Vzápětí dostal zásah tank vedle mě a celý strop věže vzlétl do vzduchu. Stroj okamžitě vzplanul a my jsme slyšeli, jak celá posádka umírá za hrozného řevu. Ale pomoci jsme jim nemohli. Němci stále stříleli a zasahovali jeden tank za druhým. Museli jsme se pak rychle stáhnout a nechali jsme tam pět tanků... I takto kruté a osudové boje zažíval Mikuláš Končický na sklonku války.

Po osvobození Ostravy byla jednotka vyslána směr Nový Jičín, kde zažil poslední bojovou akci. Po skončení bojů na našem území a konci války byly československé tankové jednotky i s Mikulášem Končickým dislokovány v Praze, kde se účastnily květnové vítězné vojenské přehlídky. Za své působení byl pan Končický vysoce dekorován, bylo mu uděleno např. 3x Československý válečný kříž, 3x Polský válečný kříž, Sovětská medaile za odvahu „ZA OTVAGU“, Sovětská medaile za PRAGU, Československá medaile za Chrabrost, Pamětní medaile Československé armády v zahraničí, Řád rudé hvězdy, Dukelská pamětní medaile a mnoho dalších.

Ještě v roce 2009 byl pan Končický dekorován prezidentem České republiky nejvyšším možným vojenským vyznamenáním, a to Řádem Bílého lva.

Život v Československu

Po roce 1945 se usadil na Ostravsku a nějakou dobu žil v Bruntále. Působil pak v poddůstojnické škole, a to jako pedagog v oblasti vojenského školství, kde taky vyučoval střelbě.

Jako profesor tankové akademie se zasloužil o vyvinutí několika učebních pomůcek, například aparát na mytí tanků. Pro své politické postoje v roce 1968 byl v roce 1970 propuštěn z armády a odvolán z funkce vedoucího tankové katedry Vojenské akademie Antonína Zápotockého. Rehabilitace se dočkal až po roce 1989 jako spousta dalších degradovaných válečných veteránů. Později prohlásil, že si ve válce chtěli vybojovat svou, svobodnou republiku a že byli rádi, když Sověti v 90. letech odešli. Po revoluci, kdy se u nás začali pořádat různé vzpomínkové akce ke 2. světové válce, konečně bez komunistické agitace, byl velice aktivní a těchto akcí se rád účastnil. Každoročně byl na vzpomínkové akce osvobození Ostravy, kdy většinou dělal společnost chlapcům v dobových uniformách Rudé armády a československých jednotek tzv. Reneactorům. (Reneactorové kluby vojenské historie jsou spolky, které se zabývají ukázkami bojů, většinou druhé světové války, v dobových uniformách a technice.) Vyprávěl své příhody všem, kteří se o ně zajímali, a dál nesl poselství neohroženosti a odvahy československých vojáků. Je štěstí, že je jeho vyprávění zachyceno v mnoha knihách a v mnoha videích. Pan generálporučík Mikuláš Končický zemřel ve svých nedožitých 91 letech 13. prosince 2015 v Ostravě, kde byl i pohřben se všemi vojenskými poctami. Tyto příběhy veteránů, kteří pomohli znovu získat Československou republiku, by se měly připomínat, nejen když se blíží výročí konce války. Těmto lidem patří obrovský dík, úcta a respekt.

Text: Lukáš Kastl

Zachránění!

Vzpomínka Miroslava Lešáka

Maminka Marie Lešáková roz. Říhová se narodila na Volyni v Novinách Českých v roce 1919. Když vypukla válka a muži v roce 1944 odešli do armády, nebyl život v Novinách lehký. Maminka mi vyprávěla, že nikdy nevěděli, obzvláště v noci, kdo přichází, zda banderovci nebo jiní frontoví vojáci. Když Němci odsouvali Židy, dostala se k mamince mladá, sedmnáctiletá Židovka Nina, která přišla o rodiče. Moje maminka s rodinou ji schovávala do konce války ve chlévě, kde bylo uděláno sklepení pod slámou. Nina tam byla schovaná několik měsíců až do ústupu německé armády. Pro Ninu to bylo psychické utrpení, jehož následky si nesla celý život. Doživotně trpěla nespavostí, spávala jen 2 hodiny denně. Nepomohli jí ani lékaři. Po válce odešla s kamarádem Židem, co také přišel o rodinu, do Itálie a později zapustili kořeny v Izraeli. Nina po válce začala pátrat po mojí mamince přes Červený kříž v Polsku. S pátráním se dostala do Československa a zjistila, že maminka žije a bydlí v obci Lišany u Žatce. Do Československa tenkrát za minulého režimu nebylo možné přicestovat z Izraele, tak posílala dopisy. Po revoluci v roce 1990 se bez oznámení objevila se svým manželem v Lišanech. Byl jsem u jejich příjezdu a bylo to velice dojemné. Když Nina promluvila, že hledá Marii Lešákovou, tak ji moje maminka ihned po hlase poznala i přes to, že jí 45 let neviděla. Pozvali pak mojí maminku, mě a mou ženu do Izraele a my jsme pozvání přijali. Po příletu nás přivítala celá její rodina. Jeden ze synů s námi projel celý Izrael od Libanonu, Sýrie až k Mrtvému moři. Viděli jsme spoustu nádherných památek. Nina, která měla později příjmení Litvak, s manželem pak každý rok jezdila do Česka až do její smrti. Dnes se občas objeví její syn, který je velmi vděčný za to, co moje maminka udělala pro jeho maminku. Moje maminka již nežije, ale já na tento příběh stále vzpomínám.

Text a foto: Miroslav Lešák

Šťastné shledání v Lišanech. Na fotce druhá zleva je maminka Marie Lešáková roz. Říhová a třetí zleva je Nina Litvak. Vedle Niny je syn Miroslav Lešák, a Niny manžel je úplně vpravo.

Zdroje: Obrana národa, Wikipedie a citace z knihy Ostravsko-opavská operace, kolektiv autorů. Foto: Paměť národa

Život pro umění a vlast

Vladimír Libovický - I. část

1944 obsadily většinu území Němci okupované Francie a pro Čechy i Slováky, kteří v té době byli na území neutrálního Švýcarska, se otevřela snadná cesta ke vstupu do naší zahraniční armády. Týkalo se to i Vladimíra Libovického, který se dostal do Velké Británie, byl odveden v roce 1944 do československé zahraniční armády. Po krátkém výcviku byl již 29. ledna 1945 přemístěn ke spojovací rotě československé obrněné brigády a s ní byl nasazen v boji. Po válce se Vladimír Libovický vrátil i s celou brigádou do vlasti a dnem 29. července 1945 byl demobilizován. Po osvobození strávil sezónu 1945/46 v Pražském divadle pro mládež Míly Melanové. Byl také poslední, kdo k ní později v posledních letech jejího života chodil do sanatoria. Roku 1946 založil v Praze taneční složku Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. V letech 1954 – 1956 byl choreografem Ukrajinského národního divadla v Prešově a od roku 1956 Poddukelského umeleckého lidového souboru (PUĽS). Napsal libreto a jako choreograf uvedl premiéru baletu „Marijka – Karpatská rapsodie“ Radovana Fest-Spišiaka. Po válce byl usídlen v Tvršicích u Žatce, bydlel v Praze a v Psárech. Vyučoval rytmiku na Základní umělecké škole v Žatci a překládal. V roce 1947 vyhověl Vladimír žádosti Svazu Čechů z Volyně, aby věnoval své zkušenosti k povznesení kulturní úrovně, zejména volyňské mládeže, a odešel z Prahy do Žatce. Jak sám přiznal pro časopis Věrná stráž, jeho odchod byl přijat se smíšenými pocity, ale on velmi dobře věděl, že je třeba pomoci řídit soubory volyňské mládeže. S hotovým uměleckým souborem se lehce pracuje, ale bylo mnohem těžší vychovat soubory nové. Žatec se stal centrem emancipačních snah volyňských Čechů, v lednu 1947 se zde konal první volyňský ples, kde Vladimír se spolupracovníky vystoupil jako host. Na sjezdu volyňské mládeže v červenci 1947 v slavnostním programu účinkoval spolu s Eduardem Hakenem a Marií Glázrovou. Po úspěchu žateckých slavností se na základě myšlenky Vladimíra ustanovil soubor volyňské studující mládeže, který absolvoval četná vystoupení. Další záměr mistra byl uspořádat celostátní soutěž lidového umění volyňských Čechů v listopadu 1948, kde zasedal v porotě. Konaly se ještě dva ročníky olympiády v letech 1949 a 1950, silně je však poznamenala dobová propaganda a z programu se vytratila přirozená kultura. Straničtí funkcionáři neodpustili Vladimírovi předválečné působení na Zakarpatí, spolupráci s premiérem a poté prezidentem Augustinem Vološinem a nakonec samozřejmě službu v „západní armádě“. Musel odejít na penzi a dvacet let strávil ve vesnici Psáry u Prahy, choval včeličky, maloval fantastické obrazy. V roce 1976 se vrátil do Prahy, kde 18. prosince 1984 zemřel jako osamocený a v zapomnění.

Vladimír Libovický

Znali ho ve světě, vykonal mnoho pro taneční divadlo i svoji vlast. Jak už to bývá, doma nikdo není prorokem. Proto dnes jméno Vladimíra Libovického není u veřejnosti tak známé. Přitom patří s pěvcem Eduardem Hakenem asi k nejvýznamnějším Čechům z Volyně, kteří prosluli v umělecké oblasti.

Vladimír se narodil 10. 11. 1906 v obci Noviny České v oblasti Volyně, kde v té době byla početná krajanská menšina. V roce 1923 začal navštěvovat taneční školu ve městě Rovně. O rok později odešel z příkazu otce na zemědělskou technickou školu ve Velkých Opatovicích. V roce 1928 ze školy utekl do Prahy, kde studoval balet u primabaleríny Jelizavety Nikolské. Během studia tančil ve Velké operetě, Městském divadle na Královských Vinohradech a v Aréně na Smíchově. V letech 1934 – 1937 působil ve Slovenském národním divadle v Bratislavě jako první sólista a jevištní partner Elišky Fuchsové-Lehotské. Před druhovou světovou válkou pracoval také jako choreograf divadla v Užhorodě a v Chustu. V listopadu 1938 přešel do Nové scény, kde působil až do jejího uzavření.

V prosinci 1938 se byl loučit s Janem Masarykem, který po své rezignaci na funkci vyslance v Londýně odplul do USA. V roce 1939 jel Vladimír společně s baletem Národního divadla v Praze na zájezd do Curychu a v neutrálním Švýcarsku zůstal po téměř celé válečné období. Působil zde jako baletní mistr a sólista na operních scénách. Po pádu Francie v červnu 1940 bylo Švýcarsko obklopeno Německem a jeho sympatizanty. Situace se změnila po vylodění spojenců ve Francii v červnu 1944. Spojenecké armády ještě v roce

Krycí jméno Jiří Klásek. Jako voják a ve válečných letech

Vladimír byl odvodový ročník 1937 a vojenskou přísahu složil 28. 10. 1937. Základní vojenskou službu konal u 5. pěšího pluku TGM, 9. rota (III. polní prapor pěšího pluku TGM) od 1. 10. 1937 do 27. 2. 1938, vojenské cvičení 25. 5. 1938 do 17. 6. 1938, mobilizační cvičení 24. 9. 1938 do 25. 10. 1938. Podle velitelských posudků byl vždy ukázněný, inteligentní, pracovitý, společenský, dobrého vojenského vystupování. Od roku 1939 se zdržoval ve Švýcarsku. Ještě v roce 1939 dopisem ze dne 17. září se dal k dispozici prezidentu republiky Dr. E. Benešovi a podal přihlášku do československé armády. Odpovědí bylo, aby setrval na místě, pracoval na propagaci našeho umění a ve finanční pomoci odboji. Opakovaně žádal v září a říjnu 1941 o přijetí do československé armády, ale z příkazu kompetenčních činitelů nastoupil vojenskou službu až v roce 1944. Během svého pobytu ve Švýcarsku za války v letech 1939 – 1944 projevil své vlastenecké cítění a se zapojil se do odbojové činnosti podle svých možností. Udržoval styk s Londýnem, se zajatými československými letci (RAF) ve Francii, prostřednictvím Československého červeného kříže posílal finanční prostředky, balíky, dopisy.

Na fotce vlevo s Eliškou Fuchsovou, Z pohádky do pohádky. Na fotce napravo během války ve Švýcarsku.

Pracoval v krajanském spolku Tábor a v jednotě Sokol, protože právě české spolky ve Švýcarsku aktivně podporovaly odboj peněžními sbírkami, poskytováním zázemí pro odbojové organizace a publicitou ve švýcarském tisku. Organizoval dobročinné koncerty v internačních táborech, uvádí se 160 koncertů, propagoval českou hudbu a tance. V Městské opeře v Lucernu nastudoval Smetanovu Prodanou nevěstu, která se stala manifestací proti utlačovatelům. Je spousta jeho korespondence se státními úřady ohledně povolení ke vstupu do vězeňských lágrů, soupisy navštívených lágrů, seznamy vojáků a jejich obsazení v jednotlivých číslech revuů, žádostí o pomoc pro sovětské internované, jejich fotografie, osobní korespondence. Sám Vladimír Libovický ve svém vzpomínkovém strojopisu uloženém v Divadelním ústavu pod názvem „Sověťští internovaní ve Švýcarsku – Mé vzpomínky“ ocenil Švýcary, kteří pomáhali, kde jen mohli, divadla mu půjčovala bezplatně kostýmy. Pracovní povolení mu nechali, přestože věděli, že v roce 1941 byl na něj vydán zatykač v Německu i v Protektorátu Čechy a Morava a byl vyhoštěn. Uznávali jeho nesnadnou práci ve vojenských divadlech v táborech, zejména v divadelním souboru složeném z vojáků francouzsko-polské jednotky, která byla internována na území Švýcarska. Od roku 1943 cestoval tento soubor pod názvem Vojenské divadlo divize střelců pěších „Maryna“ po Švýcarsku s revuálními programy v režii a choreografii Libovického a Vladimír zde, přestože vystudoval klasický balet, předváděl politickou satiru. Jeho sólo Anděl míru s nalíčením obličejů jako alegorie na osu Berlín – Tokio – Řím bylo známé po celé zemi. V písemné charakteristice průběhu svých válečných let uvádí Vladimír Libovický, že měl být za tuto činnost a vystupování pro 2. pěší polskou divizi internovanou ve Švýcarsku, která se celá v roce 1945 vrátila do Polska, vyznamenám polskou vládou. Na základě přihlášky z roku 1939 byl nakonec povolán do zahraniční armády na západě a odveden 1. 11. 1944. Měl jít do rozhlasu, ale odmítl s tím, že chce jít na frontu. 5. 1. 1945 byl přijat z Francie do Anglie a zařazen do československé branné moci po provedeném odvodu (prezentaci) u československého vojska v Anglii a vtělen jako voják k PVR.NT. Příklad složil 10. 1. 1945. Koncem ledna 1945 byl přemístěn k Československé samostatné obrněné brigádě ke spojovací rotě jako telegrafista a odešel do pole. Jeho jednotka na západní frontě se v tomto období zúčastnila bojů u Dunkerque. Tento přístav bránila silná německá posádka a českoslovenští vojáci ho obléhali až do konce války. Na západní frontě setrval do 5. 5. 1945 a byl propuštěn 29. 7. 1945 do poměru mimo činnou službu. Za svoji činnost v armádě obdržel v roce 1945 Československou vojenskou pamětní medaili se štítkem „VB“. Ze zdravotních důvodů a po vyšetření v lednu 1952 dostal důchod a od 9. 1. 1953 zůstal nadále neschopen vojenské služby. Na frontě se nachladil, často trpěl bolestmi bolesti v kříži,

měl degenerativní změny na bederní páteři a dostal chronický ischias pravé nohy.

Vladimír Libovický a současnost

Podle rodokmenu rodiny Libovických dnes není žádný mužský potomek, který by nosil toto příjmení. Poslední byl syn jeho bratrance Jaroslava, který zemřel před třemi lety. Jeho dcera byla v nedávné době oslovena majitelem muzea v Leducích u Slaného, odkud rodina pochází a požádána o spolupráci. Muzeum připravuje expozici o Vladimíru Libovickém a jeho rodu. Stejně tak obec Psáry, kde Vladimír téměř dvacet let pobýval, si připamatovala 100. výročí narození tohoto psárského občana a shromažďuje materiály k uctění jeho památky v obci. Jeho rodná obec Noviny České (dnes Noviny) na Ukrajině nedávno vzpomenula svého nejslavnějšího rodáka v okresním tisku. Zveřejnili zajímavou informaci o selském muzeu historie a místní tradice, které bylo otevřeno v šedesátých letech minulého století. Bylo umístěno ve staré škole a bylo zde hodně zajímavých exponátů. Jeden z největších sálů byl historický, ve kterém byla celá zeď s vystavenými předměty věnovanými Libovickému. Jeden z nich byl i vavřínový věnec, který dostal jako odměnu za vítězství v soutěži v Paříži. Dlouhou dobu bylo vyznamenání jedním z nejvzácnějších kousků v muzeu. V průběhu let však mnoho lidí ztratilo zájem o historii a místní tradice. Na konci sedmdesátých let bylo muzeum zavřeno a není známo, kam se exponáty přemístily. Kde je nyní onen vavřínový věnec, nikdo neví jistě. Na začátku osmdesátých let byl areál prodán soukromé osobě, která rozebrala muzeum na materiál a postavila nový dům. Vladimír Libovický je uveden jako osobnost narozená v obci Noviny i na stránkách Wikipedie jako baletní mistr, režisér a choreograf evropského jména. Z přímých příbuzných Vladimíra žijí potomci jeho sestry Anny Ťokové a Žofie Millerové a potomci druhé manželky jeho otce Kateřiny Kracíkové, kteří ho osobně znali a podělili se o své vzpomínky. Dále jsou zde potomci jeho bratřanců a sestřenic po linii bratrů jeho otce a další členové jejich rodin. Jsem ráda a je mi velkou

ctí, že i já se mohu zařadit do společného rodokmenu. Sestra mého otce Antonie Synková byla manželkou Vladimírova bratrance Jaroslava Libovického. Moje vzpomínky na strýce Vladimíra z dětství na Žatecku, kde jsme v padesátých letech minulého století společně žili, jsou sice mlhavé, ale přesto jsem našla dostatek materiálů, abych mohla přiblížit tohoto volyňského Čecha jako výjimečnou osobnost kulturního a společenského života první poloviny dvacátého století. Výstižně ho charakterizuje tanečnice Nina Jirsíková (1910 – 1978), která se s ním stýkala až jako se starším pánem v důchodu. Ve své vzpomínkové knize říká, že byl tanečníkem, partyzánem a bojovníkem za lepší zítřky celou svou životní prací. Vladimír hodně cestoval, působil v zahraničí, dlouhá léta žil v odloučení. A tak se bohužel s jeho jménem v dnešním tanečním a kulturním světě téměř nesetkáme. Podle zmínek v dobovém tisku na samotě v Psárech prý psal své paměti. Ty však nikdy nevyšly tiskem ani se nezachovaly v rukopisné podobě. Také daroval více jak sto archiválií ze své umělecké kariéry Divadelnímu oddělení Národního muzea v Praze a další jsou uloženy v divadelním fondu Státního archivu v Plzni. Údajně měl připravovat s Jindřichem Duškem (1909 – 1964), předsedou Kruhu přátel volyňských Čechů v poválečném období, knihu o volyňských Čechích, ale ani ta není evidována v žádné databázi. Víme, že Vladimír sepsal „Kroniku obce Noviny České“, odkud pocházel, spolu s Vladimírem Fickem. Kronika je založena na stránkách Volyňáci.cz pro potřeby členů Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Druhá část článku vyjde v dalším čísle Zpravodaje.

Zpracovala:

Marie Čonková

Použité prameny a fotografie:

rodinný archiv a rodokmen, databáze VHA Praha a SOA Plzeň, Věrná stráž a Zpravodaj SČVP, noviny Gomin Mlynov, Svoboda projevu Ternopol, časopis Národního muzea Praha – Mgr. Libuše Hronková, internet

Příspěvky na tisk

od 25. 1. do 31. 3. 2021

Region ŽATEC

Dvořáčková Eliška 250 Kč, Staňková Vlasta 250 Kč, Černá Slávka 250 Kč, Dobešová Božena 50 Kč, Kalašová Ludmila 200 Kč, Sudková Libuše 100 Kč, Brynda Jaroslav 200 Kč, Grunclová Irena 300 Kč, Hlaváček Josef 250 Kč, Hlaváček Pavel 150 Kč, Kadavá Marie 150 Kč, Malá Jana 250 Kč, Němcová Marie 50 Kč, Hejdová Jiřina 200 Kč, Hlaváčová Anna 250 Kč, Karlovská Bohumila 100 Kč, Ketnerová Věra 100 Kč, Drexler Stanislav 50 Kč, Buchal Viktor 150 Kč, Fraňková Ludmila 250 Kč, Kloboučník Stanislav 500 Kč, Fialová Marie 300 Kč, Štychová Marie a Vokáčová Marie 400 Kč, Martinek Viktor 300 Kč

Region LITOMĚŘICE

Hygárová Renáta 150 Kč, Dohnalová Ludmila 50 Kč, Lachman Jaroslav 750 Kč, Barcal Václav 250 Kč, Flandera Josef 200 Kč, Janouch Jaromír 250 Kč, Švihlíková Anna 200 Kč, Prokúpek Miroslav 300 Kč, Stanislavský Jaroslav 250 Kč, Stanislavská Marie 250 Kč, Kováčiková Miluše 200 Kč, Pánek Petr 1 000 Kč, Vlčková Ludmila 100 Kč, Maryšková Milada 100 Kč, Šponiarová Ljubov 150 Kč, Albrecht Jiří 250 Kč, Toulová Gabriela 750 Kč, Doležel Zdeněk 300 Kč, Gol Jaroslav 250 Kč

Region PODBOŘANY

Emílie Nestarcová 250 Kč, Olga Dolejšová 250 Kč, Marie Hyklová 200 Kč, Stanislava Křížková 200 Kč

Region PRAHA

Paní Pelcová Medunová 200 Kč, Boček Ondřej 250 Kč, Müllerová Anna 50 Kč, Vokurková Miluše 150, Kaufman Rostislav 200 Kč, Vohralík Václav 500 Kč, Masopust Miroslav 750 Kč

Region RAKOVNÍK Beran Emil 300 Kč

Region TACHOV Loukota Josef 750 Kč

Region BRNO Krajzlová Milada 200 Kč, Žitný Miroslav 150 Kč, Lásková Andrea 150 Kč, Loskotová Eleonora 150 Kč, Dobrovolná Antonie 200 Kč, Svatušková Antonie 500 Kč

Region ŠUMPERK Sodomek Jar. 250 Kč

Region UNIČOV Faltys Josef 250 Kč, Kobzová Marie 250 Kč

Region FRÝDLANT Miroslav Šimek 450 Kč, Nová Alžběta 250 Kč

Veselý Vladimír 750 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

Jersák Vilém 500 Kč

Region CHEB Zajacová Emilie 250 Kč, Tenglerová Emílie 100 Kč, Křížek Josef 1000 Kč, Tamara Halasová 250 Kč

Region MOHELNICE Bačovský Josef 300 Kč

Region DOMAŽLICE Průchová Libuše 500 Kč, Chocholatá Miloslava 500 Kč

Region KARLOVY VARY Ederová Tamara 500 Kč, Zábranská Larisa 300 Kč

Oprava: V minulém čísle byla omylem zařazena do regionu Žatec Jaroslava Kušniariková z regionu Cheb. Omlouváme se za tuto chybu. Doplnění z předchozích měsíců: Henemanová Eva, Šumperk, 300 Kč, Hudoušek Jiří, Tachov, 1 000 Kč, Stanislavská Marie, Žatec, 1 000 Kč.

V rubrice "Gratulujeme" se vždy zveřejňují oslavenci při výročích 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80 a potom výše už všechny ročníky. Děkuje členům za pochopení.

Region ZAHRANIČÍ

V březnu oslavila **Jarmila Šťastná rozená Jandurová** z Kvasilova, nyní bytem v Berlíně své 85. narozeniny. Do dalších let přejeme pohodu a pevné zdraví.

Region BRNO

V měsíci dubnu slaví 40 let **Bc. Jitka Dobrovolná** z Brna. V květnu oslaví 94 let **Jaroslav Sitar** ze Senkevičovy, nyní Branišovice, 93 let **Alexandr Šnajder** z Křemence nyní Brno a 65 let **Antonie Dobrovolná** z Brna. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

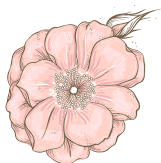
Region PODBOŘANY

V únoru oslavil 70 let Ing. **VI. Bohuslav** z Podbořan, 80 let **Jiřina Hevierová (roz. Jirásková)** z Ludchardy, nyní Podbořany a 86 let **Miroslava Sýbková (roz. Lněničková)** ze Sofievky, nyní Kryry. V březnu oslavil 90 let **VI. Cejtchamr** z Jezírka, dnes Síferm,

100 let slaví paní Olga Huňátová

Narodila se 5. dubna 1921 v obci Buršovka a od návratu do Československa až dodnes žije v Soběchlebech. Vychovala 4 děti, pracovala v zemědělství. Má 10 vnoučat a 17 pravnoučat. Těší se dobrému zdraví a je nejstarší občankou Blšan. Vše nejlepší, pevné zdraví a optimismus přeje jménem celého zastupitelstva a kolektivu městského úřadu starostka Dagmar Břehovská.

90 let slaví paní Antonie Svatušková

25.3.2021 oslavila významné jubileum paní Antonie Svatušková, roz. Hyblerová. Paní Svatušková se narodila ve Vilhemovce na Volyni a nyní žije v Olbramovicích. Do dalších let přeje hodně zdraví, štěstí a radosti v životě vnučka Radmila Hyblerová. Zástupci SČVP se připojují ke gratulaci.

85 let Marie Jedličková Sofievky, nyní Podbořany. V dubnu a květnu gratulujeme ke 70 letům Jiřímu Dlouhému z Vroutku, 91 let má Marie Ješkeová z Kupičova, dnes Chrástany, 90 let se dožívá Marie Medunová (roz. Nápravníková) z Podbořan, 89 let má Emilie Nestarcová ze Sofievky, dnes Podbořany, 87 let slaví Rostislav Pelant z Buršovky, dnes Podbořany, 85 let Jiřina Václavíková (roz. Bečánová) ze Zálesí, dnes Strojetic a 90 let oslaví Jaroslav Žitný z Kupičova, dnes Podbořany. Všem oslavencům přeje hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v dalších letech.

70 let Ludíková Věra roz. Bačovská z Lysovic, bytem Rožnov pod Radhoštěm.

Region OLOMOUC

V dubnu oslaví 60 let paní Alena Andělová, nyní bytem Libina u Šumperka. V květnu oslaví 93 let paní Marie Pospíšilová z Podcurkova, nyní bytem Olomouc. Naším členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V dubnu slaví paní Ludmila Schaffartziková, nar. Krnov, bytem Bohušov – 50 let; paní Jana Blatáková roz. Krčmaříková, nar. Krnov, bytem Krnov – 50 let; pan Viktor Maulis, nar. Hlinsk – Sedmihřany, bytem Osoblaha – 80 let; pan Jiří Březinský, nar. Hubín Český, bytem Opava Kateřinky – 80 let; paní Nonna Brezovská roz. Hončíková, nar. Hlinsk, bytem Krnov – 82 let, pan Josef Skalka, nar. Veselá, bytem Odry – 83 let; paní Božena Frolová roz. Rošlapilová, nar. Janovka, bytem Hladké Životice – 84 let a paní Miroslava Volková roz. Nechanická, nar. Mstětín, bytem Nový Jičín – 86 let.

V květnu slaví paní Marie Vymětalíková – Klabanová, nar. Ulbárov, bytem Nový Jičín – 75 let; Ludmila Macenauerová roz. Jelínková, nar. Hrušvice, bytem Krnov – 82 let; paní Marie Urbanová roz. Stehlíková, nar. Zborov, bytem Studénka – 82 let; paní Leonida Dolečková roz. Tamchinová, nar. Malovaná, bytem Nový Jičín – Loučka - 84 let a paní Jiřina Krušinová, nar. Curkov, bytem Krnov – 85 let. Všem jubilantům přejeme dny plné hlavně zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region BROUMOV

V dubnu oslaví své kulaté 60. narozeniny Igor Puhajko z Rovna, nyní Broumov. V květnu také oslaví 60. narozeniny Miroslav Gol z Broumova. Svě 84. narozeniny oslaví v květnu Jiří Pokorný nar. v Mássalce, nyní Broumov. Všem našim oslavencům přejeme hlavně pevné zdraví, štěstí a veselou mysl.

Region LITOMĚŘICE

V prosinci oslavila 82 let Renáta Hyngárová z Michalovky, bytem Ústí n./L., 82 let Slavomír Chudoba z Českého Boratína, bytem Ústěk, 94 let Anastazie Opavová z Volkova, bytem Ústí n./L., 92 let Helena Lehnertová z Mirohoště, bytem Vrbice, 92 let Marie Hueberová z Mirohoště, bytem Lysá n./L., 89 let Mikuláš Prošek z Mirohoště, bytem Liběšice, 89 let paní Helena Zemanová ze Zaržicka, bytem Ústí n./L., 85 let Lydie Bečvaříková z Českého Straklova, bytem Louny.

V dubnu oslaví 60 let Jiří Stožický z Liberce, 89 let Ing. Josef Vlk z Boratína, bytem Ústí n./L., 93 let Libuše Hývlová z Mirohoště, bytem Litoměřice. V květnu oslaví 55 let MUDr. Jiřina Fojtů z Prahy, 75 let Milada Maryšková z Čopu, bytem Křešice, 75 let Marie Králová z Kostomlat n./L., 84 let Dobromila Grindlerová z Lipin, bytem Litoměřice, 84 let Ing. Rostislav Knob z Bocanovky, bytem Chotiněves, 87 let Zdeněk Doležal ze Zdobunova, bytem Litoměřice a 88 let Josef Flandera z Mirohoště, bytem Osek. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí, spokojenost a osobní pohodu.

Region ŽATEC

V dubnu slaví 86 let p. Vladimír Anděl z Omelanštiny nyní Jirkov, 97 let p. Marie Němcová ze Zálesí nyní Lhota, 75 let p. Jaroslav Nízky z Klištichy nyní Zbrašín, 88 let p. Jiří Pospíšil z Lucka, nyní Mělník, 86 let p. Miroslav Tomeš z Hubína Č., nyní Žatec. V květnu oslaví 82 let p. Olga Černá z Kvasilova, nyní Žatec, 87 let p. Ludmila Kalašová z Malinovky, nyní Opočno, 83 let p. Josef Nesvadba z Omelanštiny, nyní Ústí nad Labem, 89 let p. Marie Sikolová z Pokos, nyní Louny, 83 let p. Emil Svěcený z Novokrajeva, nyní Žatec a 91 let p. Zdeněk Šujan ze Slavkova, nyní Žatec. Dne 27. 3. 2021 se paní Slavěna Šulitková, roz. Fencková z Michalovky, nyní Klášterec nad Ohří, dožila 80 let. Za celou rodinu jí přeje její sestra paní Hana Stříbrná. Do dalších let přejeme paní Šulitkové a všem našim jubilantům hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region DOMAŽLICE

V březnu oslaví 85 let paní **Marie Malá** z Ivaniče, nyní bytem Horšovský Týn a 81 let pan **Josef Bureš** z Olšanky, nyní bytem Miřkov. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a pohody. Za region Libuše Průchová

Region CHOMUTOV

V dubnu oslaví 87 let paní **Libuše Beránková roz. Hloušková** ze Zálesí, bytem Chomutov, 80 let paní **Marie Grulichová roz. Hnízdová** z Moldavy, bytem Droužkovice, 86 let pan **Vlastimil Jelínek** z Michalovky z Ondřejova u Pernštejna, 95 let paní **Paraska Lhotáková** z Vyšné Písané, bytem Chomutov, 85 let paní **Ing. Darja Nedbálková** z Mělníka, 85 let **Václav Plos** ze Smolárny, bytem Chomutov, 87 let paní **Helena Rudolfová roz. Krásenská** z Plosky, bytem Chomutov, 91 let paní **Zdeňka Vlnatá roz. Kopecká** z Dlouhého Pole, bytem Nová Role, 87 let paní **Marie Žemličková roz. Svobodová** z Moldavy, bytem Kadaň.

V květnu oslaví 81 let paní **Jevgenia Kovbasjuk** z Oděsy, bytem Chomutov, 98 let paní **Emilie Streláková roz. Kajerová** z Kyjeva, bytem Chomutov. Přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region PRAHA

V dubnu oslaví 86 let **Doc. Ladislav Slavík** z Malé Poříčí, nyní Praha, 85 let **Soňa Nováková** z Moštěnice, nyní Česká Kamenice, 82 let **Ludmila Fňukalová** z Kupičova, nyní Beroun, 80 let **Jiřina Vajnerová** z Libánovka, nyní Nové Strašecí. V květnu oslaví 84 let **Věra Sekulová** Mežileska, nyní Česká Lípa. Jubilantům přejeme do dalších let životní pohodu a pevné zdraví.

Region MOHELNICE

V březnu oslavil 70. narozeniny pan **Hetflajš Jiří** z Květína. Přejeme pevné zdraví a dobrou pohodu.

Region ŠUMPERK

V dubnu oslaví 84 let **Marie Baxová** z Ostravy-Poruby, 82 let **Vladimír Hajný** ze Šumperka, 82 let **Leňa Kašparová** z Rapotína, 70 let **Bohuslav Sršeň** ze Šumperka. V květnu 2021 oslaví 78 let **Slavěna Eliášová** ze Šumperka, 61 let **Jarmila Kindermannová** z Vikýřovic, 83 let **Božena Šotolová** z Nového Malína. Všem oslavencům blahopřejeme.

Region KARLOVY VARY

V lednu oslavil 91 let pan **Glanc Josef** z Polonného, bytem Karlovy Vary. V únoru oslavila 84 let paní **Dalecká Julie** z Tandyskyj, bytem Karlovy Vary a 86 let paní **Ederová Tamara** ze Šepetovky, bytem Karlovy Vary. Všem jmenovaným přejeme hlavně zdraví do dalších let.

Region FRÝDLANT

V březnu oslavil 84 let **Stanislav Čmuchaček**, květnu oslaví **Drahomíra Kohoutová** 85 let a **Libuše Hanzlová** 79. narozeniny. Oslavencům srdečně gratulujeme, přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region VYŠKOV

V dubnu oslaví 91 let **Vlachová Helena roz. Loukotová** z Kopče, bytem Kučerov, v květnu oslaví 70 let **Ludíková Věra roz. Bačovská** z Lysovic, bytem Rožnov pod Radhoštěm. Přejeme všechno nejlepší a hodně zdraví!

NAŠE ŘADY OPUSTILI

27. února 2021 ve věku nedožitých 77 let po dlouhé nemoci zemřel pan **Miroslav Svítek**. Narodil se v Gdyni a naposled žil v Lužné. Jezdil celá léta na pravidelné schůzky regionu. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině za region Praha Jiřina Kolářová.ová.

V říjnu zemřela ve věku 88 let paní **Emilie Boučková** z Buršovky, posledně bytem Ústěk. V prosinci zemřel ve věku 83 let pan **Václav Kopta** z Mirohoště, posledně bytem Starý Týn. Upřímnou soustrast rodinám za region Litoměřice vyjadřuje Daniela Zelenková.

27. února 2021 ve věku nedožitých 77 let po dlouhé nemoci zemřel pan **Miroslav Svítek**. Narodil se v Gdyni a naposled žil v Lužné. Jezdil celá léta na pravidelné schůzky regionu. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině za region Praha Jiřina Kolářová.

V říjnu zemřela ve věku 88 let paní **Emilie Boučková** z Buršovky, posledně bytem Ústěk. V prosinci zemřel ve věku 83 let pan **Václav Kopta** z Mirohoště, posledně bytem Starý Týn. Upřímnou soustrast rodinám za region Litoměřice vyjadřuje Daniela Zelenková.

Dne 14. února 2021 zemřel ve věku 90 let pan **Emilián Kopp** z Jezírka, naposledy bytem Žatec. Upřímnou soustrast za region vyjadřuje Slávka Černá.

V měsíci lednu odešla paní **Helena Maulisová roz. Řezáčová** z Osoblahy ve věku 79 let. V únoru odešel pan **Jaroslav Moravec** z Fulneku ve věku 86 let. Dlouholetý člen, důvěrník pečlivý a precizní. Po všech stránkách skvělý člověk. Děkujeme za skvělou spolupráci a za přátelství. V březnu nás opustila dlouholetá členka našeho Sdružení od roku 1993 paní **Anna Vendolská** z Rusína ve věku 94 let. Upřímnou soustrast za region projevují Dagmar Dohnálková a Jana Hiršová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonoma: ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 1/2021. Šéfredaktorka: E. Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebesta Langpaulová, Mukoděly 54, Vroutek, 441 01. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 3/ 2021 je 28. 5. 2021. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 13. dubna 2021.